

Chương 26

"Đáng Lẽ Ra, Người Mặc Váy Cưới Trong Hôn Lễ Này Phải Là Cậu."

Lệnh Mạn vội vàng xuống xe, chạy về phía người bị cô đụng ngã.

"Cậu không sao chứ?" Cô vừa hỏi vừa đỡ người đó dậy.

Người bị cô đụng vào là một cậu thanh niên cao gầy, mặc một cái áo thun màu đen, hình như là sinh viên ở đây.

Người bình thường khi bị xe đụng thì đều có phản ứng hoảng sợ, nhưng cậu ta lại không có chút phản ứng nào.

Lệnh Mạn càng lo lắng, vội vàng hỏi lần nữa: "Cậu có khoẻ không?"

Cô theo bản năng nghiêng người muốn nhìn mặt người kia, lập tức kinh ngạc đến không nói nên lời.

Gương mặt này thật quá quen thuộc.

Tên gì nhỉ?

Kỷ...

Kỷ...

Trong đầu Lệnh Mạn hiện lên rất nhiều thông tin.

Là cậu ta.

Là người em trai có quan hệ máu mủ với cô...

Không ngờ lần gặp gỡ đầu tiên của bọn họ lại là trong hoàn cảnh này.

Rốt cuộc Lệnh Mạn cũng nhớ ra tên cậu ta.

Kỷ Trường Hoài.

Cậu ta theo họ mẹ.

Kỷ Trường Hoài cũng là sinh viên trường này sao?

Lệnh Mạn nhớ lại những lời Tiểu Cố đã nói với cô, năm nay Kỷ Trường Hoài tham gia dự thi đại học.

Không nghĩ tới cậu ta cũng thi vào đại học X.

Đúng là trời xui đất khiến.

"Bạn có khoẻ không?"

Lệnh Mạn liên tục hỏi thăm, nhưng Kỷ Trường Hoài chỉ nói câu không sao, vỗ vỗ bụi bần trên người, chuẩn bị rời đi.

Lệnh Mạn thấy sắc mặt cậu ta trắng bệch, đầu đổ mồ hôi lạnh, nhìn qua không ổn một chút nào.

Nhưng vừa rời cô đi rất chậm, đụng vào cùng lắm là chỉ xây xát ngoài da, làm gì đến nỗi gây thương tổn đến nội tạng?

Dù sao cũng là trách nhiệm của mình, Lệnh Mạn lại đuổi theo: "Bạn có chắc chắn không? Có khó chịu ở chỗ nào không? Để an toàn thì có lẽ nên đến bệnh viện kiểm tra một chút."

"Không cần, cảm ơn." Kỷ Trường Hoài vẫn lắc đầu như cũ, thái độ xa cách.

Nạn nhân không buồn truy cứu, dĩ nhiên người gây tai nạn không cần phải bồi thường.

Lệnh Mạn bắt đắ dĩ đứng tại chỗ, nhìn cậu ta đi xa.

Đột nhiên người trong tầm mắt mềm nhũn, lại ngã xuống đất.

Lần này là ngất xỉu.

Lệnh Mạn sợ hết hồn, vội vàng chạy về phía cậu ta: "Bạn không sao chứ?!"

Kỷ Trường Hoài nằm trong bệnh viện nửa tiếng mới tỉnh lại.

Trong thời gian này, bác sỹ đến tìm Lệnh Mạn hỏi thăm về tình hình lúc đó.

Lúc được hỏi có phải là thân nhân của người bệnh hay không, Lệnh Mạn do dự một lát rồi lắc đầu: "Tôi chỉ là người đi ngang qua."

Sau khi Kỷ Trường Hoài tỉnh lại, bác sỹ bảo cậu ta gọi điện thoại cho người nhà, yêu cầu làm kiểm tra toàn thân một lần.

Lệnh Mạn phân vân mãi giữa đi và ở.

Nếu như ở, lấy thân phận của cô mà ở lại chỗ này, lát nữa nhất định sẽ rơi vào tình cảnh kỳ quái.

Nếu như rời đi trước, ngược lại trong lòng lại cảm thấy tò mò, muốn ở lại nhìn mặt người đàn bà mà năm đó cô gọi là hồ ly tinh, xem rốt cuộc thì trông bà ta như thế nào.

Cuối cùng Lệnh Mạn chọn ở lại, chờ khi nào người nhà của Kỷ Trường Hoài đến thì mới đi.

Lúc Kỷ Tâm Du chạy đến, Lệnh Mạn ngồi ở ghé dài ngoài hành lang nhìn theo bà ta không chớp mắt.

Bà ta buộc tóc đuôi ngựa, mặc bộ quần áo ở nhà, không đi giày cao gót.

Khuôn mặt bà ta vẫn còn những đường nét xinh đẹp, nhưng cũng chẳng thể thoát khỏi sự tàn phá của thời gian, mặc dù nhìn bà ta không giống một người phụ nữ nội trợ hiền thực, thế nhưng cũng không đến mức lẳng lơ như trong tưởng tượng của Lệnh Mạn.

Nghiêm túc mà nói thì Lệnh Mạn mới chỉ nhìn ảnh của Kỷ Tâm Du lúc trẻ, chưa từng trực tiếp gặp mặt lần nào.

Chỉ vì năm đó cô ghi hận trong lòng, nên trong thâm tâm đã tự động coi Kỷ Tâm Du là loại đàn bà độc ác nham hiểm, là kẻ thứ ba cố tình chen vào phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác.

Đến hôm nay khi trực tiếp gặp mặt bà ta, dường như hận thù cũng không còn mãnh liệt như trước.

Lệnh Mạn không biết là do thời gian đã quá lâu, hay bởi vì sau mười năm tính cách của cô đã trầm ổn hơn.

Lệnh Mạn đợi ba phút, Kỷ Tâm Du đi từ phòng bệnh ra.

Lệnh Mạn đứng dậy, lên tiếng chào hỏi: "Xin chào."

"... Cô là?" Kỷ Tâm Du dừng lại quan sát cô, tỏ vẻ nghi ngờ.

Xem ra bà ta cũng không nhận ra Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn nói: "Tôi là người đưa con trai bà đến bệnh viện, lúc quay đầu xe tôi đã vô tình đụng vào cậu ấy, dù không có gì đáng ngại nhưng chắc là vẫn nên kiểm tra tổng quát lại một lần."

Cô lấy một tờ giấy từ trong túi xách ra, đưa cho Kỷ Tâm Du: "Đây là số điện thoại của tôi, có vấn đề gì cứ liên lạc với tôi, tiền thuốc thang và chi phí kiểm tra tôi sẽ chi trả."

Vẻ mặt Kỷ Tâm Du hơi thay đổi, như có điều suy nghĩ nhận lấy tờ giấy.

Một lát sau, bà ta gật đầu với Lệnh Mạn: "Được, cảm ơn cô."

Hôn lễ của Liên Tĩnh và Lâm Na được cử hành đúng theo dự kiến.

Lệnh Mạn không tham dự.

Cô trả quyền kinh doanh khách sạn lại cho Liên Tĩnh, thứ nhất coi như đây là quà mừng cưới, thứ hai là muốn nhân cơ hội này phủ sạch quan hệ với bọn họ.

Hôm nay Lệnh Mạn hẹn Đại Ngưu đi ăn cơm.

Đột nhiên Đại Ngưu hỏi cô: "Cậu đã xem hôn lễ của Liên Tĩnh và Lâm Na chưa?"

Lệnh Mạn lắc đầu: "Mình đâu có đi."

"Không phải, ý mình là đã xem video chưa?!"

Lệnh Mạn không hiểu: "Video gì?"

Đại Ngưu lấy di động ra, mở wechat lên.

"Nhìn đi, chính là cái này! Đăng cả lên mạng rồi đó, bao nhiêu người vào khen Liên Tĩnh đẹp trai chung tình, rồi nói cô dâu thật là hạnh phúc, làm mình sắp tức chết rồi!"

Mang theo chút tò mò, Lệnh Mạn mở video ra xem.

Trong hội trường tràn ngập bong bóng và hoa hồng, trang trí vô cùng lãng mạn ấm áp, có một đôi trai gái đang đứng trên bục, chính là Liên Tĩnh và Lâm Na.

Chú rể tuấn tú lịch sự, cô dâu xinh đẹp động lòng người.

Đứng chung một chỗ hết sức xứng đôi.

Khi đến lúc nói lời thề, Liên Tĩnh lên tiếng.

"Thật vinh hạnh giới thiệu với các vị khách mời đây là vợ tôi, năm năm trước cô ấy là mối tình đầu của tôi, quãng thời gian sau khi chia xa, mỗi lần nghe bài hát "Thích em" của Beyond tôi đều vô cùng xúc động "

[Một con người mang đầy lý tưởng như tôi đã từng rất kích động.

Phàn nàn vì yêu em khó có được tự do.

Dĩ vãng chỉ mình tôi giã giụa.

Chưa bao giờ hiểu được nỗi khổ của em.

Gương mặt đáng yêu đó.

Ước sao lại có thể được vuốt ve.

Tay trong tay nói lời yêu thương.]

"Thật cảm ơn ông trời vì đã cho tôi một cơ hội, để cuộc đời này tôi lại được gặp cô ấy thêm một lần nữa, để có thể hàn gắn lại tình yêu của chúng tôi."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn vào mắt Lâm Na, nhẹ nhàng cầm tay cô ta.

"Tôi vẫn còn nhớ cô ấy ghét nhất trời mưa, mỗi lần hẹn hò chúng tôi đều phải chọn ngày trời trong. Bây giờ tôi muốn nói với cô ấy từ sau khi em đi, bầu trời luôn u ám. Ngày em trở lại, mỗi ngày bầu trời đều trong xanh."

Lâm Na cũng chăm chú nhìn hắn, hai người tâm linh tương thông nhìn nhau mỉm cười.

Video đến đây thì kết thúc.

Lệnh Mạn đặt điện thoại xuống, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Không biết đoạn tỏ tình ngọt ngào kia là do Liên Tĩnh chuẩn bị sẵn, hay là đến lúc đó mới đột nhiên nghĩ ra.

Nhưng hiển nhiên hắn đã nhớ lộn.

Người nói ghét trời mưa, chỉ trời trong mới ra ngoài chơi là Lệnh Mạn.

Đó là bởi vì cứ đến mùa hè hàng năm, quê cô luôn có những cơn mưa dai dẳng.

Cho nên từ trong tiềm thức của cô vẫn luôn ghét tất cả những dạng thời tiết có liên quan đến mưa.

Có lẽ là do chú rể to cao đẹp trai, cũng có lẽ là do lời tỏ tình khiến bao nhiêu cô gái hâm mộ, thế nên video của hôn lễ này được lan truyền rất nhanh trên mạng.

Người ngoài chỉ nhìn thấy một đôi trai gái yêu nhau hạnh phúc, không khỏi khen ngợi và chúc phúc, nhưng họ nào có biết, phía sau còn có một cô gái lặng lẽ chẳng ai biết đến tên là Lệnh Mạn.

Đã từng có một cô gái, cô gái ấy mới chân chính là người con gái đầu tiên khiến hắn rung động.

Đã từng có một cô gái, nguyện ý cùng hắn đồng cam cộng khổ, cùng tiến cùng lùi với hắn.

Đã từng có một cô gái, luôn ủng hộ hắn vô điều kiện, là hậu phương vững chắc khi hắn theo đuổi những ước mơ.

Chẳng qua bây giờ, hết thảy đều trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau, còn câu chuyện đằng sau tấm màn sẽ vĩnh viễn không có ai biết được.

Lệnh Mạn im lặng hồi lâu.

Thấy tâm trạng cô sa sút, Đại Ngưu luôn độc mồm độc miệng bỗng nhiên trở dậy lương tâm của mình, an ủi cô: "Đáng lẽ ra, người mặc váy cưới trong hôn lễ này phải là cậu."

Lệnh Mạn nhìn cô ấy khó hiểu.

Đại Ngưu nói tiếp: "Mình có thể nhìn ra Liên Tĩnh thích cậu không hề ít hơn Lâm Na, nếu như ban đầu cậu không rời khỏi Tuyên Dương, cứ ở lại bám chặt lấy hắn thì Lâm Na ở nước ngoài kia làm sao có cơ hội mà nhảy vào."

Cô ấy hơi đảo mắt: "Hoặc là nếu da mặt cậu dày hơn chút nữa, tìm một cơ hội ngủ với hấn, vậy thì sau này căn bản sẽ không có chỗ cho Lâm Na nữa."

Lệnh Mạn nói: "Nhưng lúc ấy Liên Tĩnh nói anh ta không muốn yêu đương."

"Hấn nói không muốn thì là không muốn sao?" Đại Ngưu cao giọng: "Lần này hấn nói không muốn kết hôn sớm như vậy, chẳng phải ngay sau đó vẫn bị Lâm Na trối chân sao?"

Cô ấy dùng giọng điệu giảng giải: "Đối phó với đàn ông không phải chỉ có thể dựa vào mối chuyện tình cảm. Có khi còn phải dùng thêm chút thủ đoạn nữa, như thế mới đạt được thứ cậu muốn."

Lệnh Mạn lắc đầu: "Bỏ đi, không đáng."

Vì một người đàn ông, nhắm mắt nhảy vào dòng nước xoáy, để rồi mỗi ngày đều phải lo được lo mất, không đáng chút nào.

Cuộc sống của cô không phải chỉ dựa vào mỗi một người đàn ông và một đoạn tình cảm.

Lệnh Mạn trả điện thoại lại cho Đại Ngưu, cười nói: "Chẳng sao hết, mình sẽ gặp được người tốt hơn."

Thấy cô lạc quan như vậy, Đại Ngưu cũng hòa theo: "Đúng, bây giờ cậu chính là bạch phú mỹ, nào có chuyện phải rầu rĩ vì một tên đàn ông."

Lệnh Mạn liếc cô ấy, cũng bị chọc cười.

Vài ngày sau, Lệnh Mạn nhận được tin nhắn của Kỷ Tâm Du.

Bà ta nói chi phí kiểm tra tổng quát của Kỷ Trường Hoài hết tám nghìn, muốn tìm cô thanh toán.

Lúc Lệnh Mạn nghe thấy số tiền đó thì giật mình.

Tám nghìn đồng.

Cái bệnh viện nào mà thu phí đắt như vậy?!

Cô cẩn thận trả lời: "Có thể gửi biên lai thu tiền cho tôi không?"

Tin nhắn này sau khi được gửi đi thì giống như đá chìm đáy biển, Kỷ Tâm Du không hề nhắn lại.

Lệnh Mạn đợi suốt hai ngày, trong lòng than thở: "Thôi được rồi, cũng chỉ có tám nghìn."

Cô gửi đủ số tiền đó vào tài khoản của Kỳ Tâm Du, nhân tiện hỏi han tình hình của Kỳ Trường Hoài.

Kỳ Tâm Du vẫn không hề hỏi âm.

Vốn tưởng là chuyện này cứ thế mà trôi qua, không nghĩ tới có một ngày Kỳ Tâm Du lại đến tìm cô.

Bà ta nói dường như sau lần đó Kỳ Trường Hoài đã bị ảnh hưởng, để lại di chứng, nghi ngờ là bị chấn động não, vì thế muốn đến bệnh viện kiểm tra thêm lần nữa.

Rõ ràng cái này Lệnh Mạn không thể thoát khỏi liên quan.

Vẫn phải chi tiền.

Khi đó Lệnh Mạn đang vội, không kịp nghĩ nhiều, dù sao cũng chỉ có vài nghìn đồng, vì thế liền đưa luôn cho Kỳ Tâm Du.

Kết quả là như vậy rồi vẫn chưa xong, khi Kỳ Tâm Du đến tìm cô đòi tiền lần thứ ba, bà ta lấy lý do lần tai nạn đó đã khiến Kỳ Trường Hoài bỏ lỡ một kỳ thi giành học bổng, tạo thành gánh nặng kinh tế rất lớn cho nhà bà ta.

Bà ta yêu cầu Lệnh Mạn bồi thường hai mươi nghìn.

Hai mươi nghìn đồng?!

Phốc...

Lệnh Mạn suýt nữa thì sặc nước.

Kỳ Tâm Du này là đang muốn tìm cô để ăn vạ đây đúng không?!